

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 33978

гр. София, 27.09.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Частно гражданско дело № 20231110117074 по описа за 2023 година

Повод за произнасяне е искане на длъжника за допълване на определението, с което заповедта е обезсилена, и присъждане на разносните – претендирано адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна защита по заповедното производство.

Ответникът по молбата, счита същата за неоснователна.

Молбата е допустима – с определението, СРС е посочил, че същото подлежи на обжалване от двете страни, съобщението до длъжника е изпратено на личния му адрес, при посочен съдебен, и върнато невръчено на 30.8.2023г., а молбата е подадена на 4.9.2023г., следователно, следва да се приеме, че е подадена в срока за обжалването на определението.

С възражението се претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, на основание чл.38,ал.1,т.2 ЗАДв, представен е договор за правна защита и съдействие. На първо място, посоченият от процесуалния представител размер на възнаграждението не обвързва съда, тъй като възнаграждението, което се претендира, не е реално платено от длъжника. Същото, подлежи на определяне от съда, на основание чл.38,ал.2 ЗАДв, по реда, предвиден в Наредба № 1/2009г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Искането на процесуалния представител за определяне на възнаграждение въз основа всеки иск, е неоснователно. Разпоредбата на чл.7,ал.2 НМРАВ е изрична – възнаграждението за процесуално представителство по оценяеми иски, е определяемо въз основа интереса. Действително, налице е изрична разпоредба на чл.2,ал.5 НМРАВ, която предвижда определяне на възнаграждението по всеки иск, прието с изменение на същата наредба.

Цитираното изменение на НМРАВ, пряко противоречи на отговора на преюдициално запитване по т. 1 на решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С - 427/2016 и С-428/2016 на СЕС, първи състав, че разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС във вр. чл. 4, § 3 ДЕС. „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която,

от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“ Такива „легитимни цели“, според тълкуването на СЕС, съставляват осигуряване на достъп до правосъдие, гарантиране на квалифицирана правна помощ, предотвратяване на злоупотреба с право и др.. Предвиждането с подзаконов нормативен акт, без наличието на законова делегация, на, по същество максимален размер, на възнаграждението за адвокатска защита, по всеки иск, органичава достъпът до правосъдие / ако съдът прилага пряко разпоредбата, то и при предявяването на иск, включително за лихва от 1 лев, ищецът следва да понесе адвокатско възнаграждение от 400 лева, и ищецът следва да прецени дали би могъл да понесе разноските/, като пряко не води до предотвратяване на злоупотребата с право.

При съобразяване на цитираното тълкуване на СЕС, по възражението на заявителя, направено в отговора на молбата по чл.248 ГПК за прекомерност на разноските, СРС приема същото за основателно. В Наредбата за минимални размери на адвокатските възнаграждения, чл.7,ал.6 ГПК предвижда, че „за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми“. Видно от сочената разпоредба, в Наредбата не се разграничава защитата по заявления по чл.410 ГПК и по чл.417 ГПК.

Защитата на длъжника в заповедното производство по чл.410 ГПК се изразява единствено в подаването на възражение от длъжника и, евентуално, частна жалба по чл.413 ГПК. След подаването на възражение, производството продължава с указания до заявителя за иск, като процесуални действия от името на длъжника не се извършват по изтичане на срока за предявяване на иск. Същевременно, в производство по чл.417 ГПК, длъжникът може да подаде и жалба по чл. 419 ГПК, искане за спиране на незабавното изпълнение. Следователно, не може за двете производства възнаграждението да бъде едно и също, а следва да се съобразява извършената по делото работа, както и интереса по делото, като водеща е фактическата и правна сложност на делото, свършената работа, както и предвидимостта на процесуалните действия, които ще се извършват при сключване на договора.

Поради изложеното, съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия, и предвидимостта им към сключването на

ДПЗС, следва да определи възнаграждение от 100 лева, които да се присъдят на процесуалния представител на длъжника, като определението се допълни в този смисъл.

Съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА, на основание чл.248 ГПК определение № 24592/13.7.2023г. по гр.д.№ 17074/2023г. на СРС, 125- ти състав, като:

ОСЪЖДА, на основание чл.38,ал.2 ЗАдв, „Софийска вода“ АД ЕИК 130175000 да заплати на адвокат *** ЕГН *****, с адрес на кантората: ***, сумата 100 лева-възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на Ц. Р. по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх.№ 246605/4.9.2023г., в останалата ѝ част.

Определението, може да се обжалва с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му, пред СГС, от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____